RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 233.037 van 26 november 2015
in de zaak A. 217.608/XIV-36.784

In zake: Michel ANNOT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 november 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van "de tuchtrechtelijke beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 15 november 2015 waarin aan [verzoeker] 30 dagen individueel regime werd opgelegd en dit van 13 november 2015 om 11u00 tot en met 13 december 2015 om 11u00".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 november 2015, om 10.00 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valerie Kruijen, die *loco* advocaat Jurgen Millen verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Op 15 november 2015 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van 30 dagen individueel regime vanaf 13 november 2015 tot en met 13 december 2015 en “wandelen op de grote individuele wandeling”. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

> “[…]
> Betrokkene was in het bezit van communicatiemiddelen die verboden zijn, alsook nog andere zaken die verboden zijn volgens het huishoudelijk Reglement. Zijn advocaat beweert dat de juiste procedure niet werd gevolgd, doch ik ben die mening niet toegedaan. Tijdens de door de directeur opgedragen sweeping werd er een signaal gedetecteerd bij de cel van Annot, een onderzoek van de cel volgde doch er werd in eerste instantie niets gevonden. Tijdens een door de directeur opgedragen celfouille de volgende morgen, werd er wel een GSM gevonden, alsook andere zaken die zich onrechtmatig op cel bevonden.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij door de bestreden beslissing geïsoleerd wordt van medegedetineerden en in grote mate ook van zijn familie, hetgeen voor hem ondraaglijk is en een psychisch lijden veroorzaakt aangezien hij bijzonder gehecht is aan bezoek en aan contacten met zijn medegedetineerden.

Verzoeker wijst er ook op dat hij in zijn verzoekschrift twee ernstige middelen heeft aangevoerd en dat het behandelen van een procedure tot schorsing of nietigverklaring nooit voor het beëindigen van het opgelegde regime kan worden behandeld.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 'tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State', bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe "een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen".

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, "op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen" (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat het argument dat de tuchtstraf uitvoering kent en dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de gewone schorsingsprocedure dan ook te laat zou komen, op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid. De eventuele ernst van de middelen toont evenmin de uiterst dringende noodzakelijkheid aan, vermits voormeld artikel 17, §§ 1 en 4, twee afzonderlijke voorwaarden inhoudt.

Verzoeker benadrukt het isolement waarin hij als gevolg van de bestreden beslissing terechtkomt. Hij meent dat dit isolement bijzonder ernstig leed veroorzaakt doordat hij “niet of nauwelijks contact heeft met zijn familie en geen contact heeft met de medegedetineerden”. Hij stelt nog dat hij nu geconfronteerd wordt met een “volledig isolement”.

Overeenkomstig artikel 140, § 2 van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ mag de gedetineerde voor de duur van de tuchtsanctie “afzondering in een toegewezen verblijfsruimte” weliswaar niet deelnemen aan gemeenschappelijke activiteiten, maar mag deze verder bezoek van de in artikel 59, § 1, van dezelfde wet bedoelde personen van buiten de gevangenis blijven ontvangen, al is dit dan onder de vorm van zogenaamd “glasbezoek”. Het isolement waarin verzoeker volgens hem als gevolg van de betwiste tuchtsanctie terechtkomt, moet dan ook in deze context worden gezien. Te dezen maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij door deze strafuitvoering zich in een toestand bevindt met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering rechtvaardigen. De uit de opgelegde tuchtstraf voortvloeiende beperkingen volstaan niet om de spoedeisendheid te staven. De enkele bewering, zonder nadere illustratie, dat hij bijzonder gehecht is aan bezoek alsook aan (sociale) contacten met zijn medegedetineerden volstaat te dezen niet.

Verzoeker voert geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

VI. Conclusie

8. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig november tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Kaat Leus**